

R O M Â N I A
TRIBUNALUL BIHOR
SECȚIA I CIVILĂ

Dosar nr. 3687/111/2016

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 63/C/2017
Ședința publică din 20 Martie 2017
Completul compus din:
PREȘEDINTE MONICA POPOVICI
GREFIER DANIELA COCIUBEI

Pe rol fiind pentru azi judecarea cauzei civile proprietate intelectuală privind pe reclamantul MARTIN HOLLINS, cu domiciliul în _____ cu domiciliul procesual ales la Cabinet de avocat Iulia Lucuța, cu sediul în Oradea strada George Enescu nr. 21, et. 2, cam.304, județul Bihor în contradictoriu cu pârâta CAVALU DANIELA SIMONA, CNP: _____ cu domiciliul în Oradea _____, având ca obiect drept de autor și drepturi conexe.

La apelul nominal făcut în ședința publică nu se prezintă părțile.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefier, după care:

Se constată că dezbaterea în fond a cauzei a avut loc la data de 27 februarie 2017, când părțile prezente au pus concluzii ce au fost consemnate în încheierea de ședință din acea zi, încheiere ce face parte integrantă din prezenta hotărâre, amânându-se pentru data de 13 martie 2017, 20 martie 2017 – zi în care s-a pronunțat hotărârea.

INSTANȚA

Asupra cauzei de față constată:

Prin cerere depusă la Tribunalul Bihor la data de 07.09.2017 reclamantul Martin Hollins, cetățean britanic identificat cu pașaport nr. _____ având domiciliul procesual ales la Cabinet de Avocat Iulia Lucuța în Oradea, str. George Enescu, nr. 21, et. 2, cam. 304, jud. Bihor, a chemat-o în judecată pe pârâta Cavalu Daniela Simona, solicitând recunoașterea dreptului său de autor decurgând din publicarea în anul 1992 a lucrării „Medical Physics”, lucrare retipărită într-o a doua ediție în anul 2001 la editura Nelson Thornes și sub egida Universității din Bath, Marea Britanie, precum și constatarea încălcării acestui drept de către pârâtă prin publicarea în anul 2000 a volumului intitulat „Medical Biophysics and Electronic Medical Devices”, respectiv prin reeditarea acestei lucrări în anul 2005.

Totodată a solicitat să se dispună publicarea, pe cheltuiala pârâtei, a hotărârii ce urmează a fi pronunțată în cauză și acordarea de cheltuieli de judecată.

În fapt a arătat că a publicat în anul 1992 lucrarea „Medical Physics”, lucrare retipărită într-o a doua ediție în anul 2001 la Editura Nelson Thornes și sub egida Universității din Bath, Marea Britanie.

În anul 2012 a primit un e-mail semnat de un grup de studenți ai Facultății de Medicină și Farmacie din cadrul Universității din Oradea, prin care eram încunostințat cu privire la faptul că lucrarea sa fusese copiată de către un cadru didactic al acestei universități, respectiv de către pârâtă, care a publicat cartea „Medical Biophysics and Electronic Medical Devices”, care cuprinde capitole întregi preluate ca atare din lucrarea sa. Având în vedere faptul că respectiva carte a fost semnată de către pârâtă, fără a fi fost efectuate citările

corespunzătoare, toate capitolele preluate din lucrarea reclamantului au fost prezentate, implicit, ca și o creație proprie a acesteia, fiindu-i, prin urmare, negat dreptul de autor asupra acestei opere, cu toate că, astfel cum ea însăși a recunoscut, pârâta nu a adus nici o contribuție personală la redactarea lucrării pe care, totuși, a semnat-o.

După ce a primit acest e-mail, reclamantul l-a redirecționat dlui profesor Ioan Felea, care, la momentul respectiv era prorectorul Universității din Oradea, însă nu a primit din partea acestuia nici un fel de răspuns, astfel încât, neavând cartea pârâtei pentru a se convinge că cele relatate în cuprinsul sesizării corespund, într-adevăr, realității, nu a mai efectuat nici un alt demers în acest sens, decât în luna aprilie a acestui an, când a intrat, finalmente, în posesia cărții semnate de pârâtă, prin intermediul jurnalistei Adriana Totorean, redactor al Săptămânalului Bihoreanul.

Aceasta l-a mai contactat la finele anului 2012, pentru a-i solicita punctul de vedere referitor la acesta problemă, în vederea documentării unui articol pe care dorea să îl scrie pe acesta temă, întrucât aflase despre subiect, reclamantul comunicându-i acesteia că deja trimise e-mail-ul primit de la studenții din Oradea și care îl îngrijora, atât editorului său, cât și fostului prorector, pentru a investiga situația, dar că încă nu primise nici un răspuns din partea lor, reclamantul având convingerea că, în acest timp, persoanele competente efectuau investigații cu privire la problema semnalată. Departate, însă, de a se fi desfășurat în acest mod, care ar fi fost, de altfel, singurul firesc, lucrurile au luat o turnură cu totul surprinzătoare, în sensul că pârâta a chemat în judecată Săptămânalul Bihoreanul, respectiv o parte din colectivul redacției acestei publicații, fiind nemulțumita că acesta a făcut publică problema sesizată de studenți referitoare la cele două cărți în discuție. Astfel, în vederea pregătirii apărării, jurnalista l-a contactat din nou, punându-i la dispoziție o parte a cărții pârâtei și rugându-l să îi confirme ceea ce era deja mai mult decât evident, respectiv faptul, sesizat încă de la prima vedere, că lucrarea pârâtei cuprindea capitole întregi copiate efectiv din cartea semnată de reclamant.

Din moment ce numele său este amintit doar la finalul cărții, la secțiunea Bibliografie, lucrarea pârâtei neconținând notele de subsol corespunzătoare, care să facă trimitere la faptul că acele capitole au fost preluate din lucrarea reclamantului, cititorul poate ajunge lesne la concluzia că lucrarea reprezintă creația proprie a pârâtei, care, procedând în acest fel, îi neagă, implicit dreptul de autor asupra capitolelor respective.

În consecință, în data de 05.04.2016, reclamantul s-a adresat Comisiei de Etică din cadrul Universității din Oradea, solicitând să fie luate măsuri în acest caz, însă prin Răspunsul nr. 481/10.05.2016, Comisia i-a comunicat, fără a se pronunța, de fapt, asupra problemei sesizate, că nu poate să emită alte concluzii decât cele la care a ajuns, anterior, la sesizarea jurnalistei Adriana Totorean, Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării, respectiv că trebuie să respecte decizia acestui „for superior” care, evitând să formuleze un răspuns clar la sesizarea care i-a fost adresată, a admis, totuși, că lucrarea pârâtei este lipsită de originalitate, adăugând că soluționarea acestei sesizări nu este de competența sa.

De altfel, faptul că lucrarea sa este copiată, în mare parte, din cartea reclamantului, precum și faptul că nu a respectat normele de citare, a fost recunoscut de către pârâtă într-o discuție înregistrată cu jurnalista Totorean, discuție din care anexează prezentei unele fragmente care au fost transcrise, înregistrarea putând să fie pusă, de altfel, la dispoziția instanței.

Prin urmare, pentru aceste considerente, solicită admiterea cererii de chemare în judecată.

În drept, invocă dispozițiile art. 139 din Legea nr. 8/1996.

În probațiune, solicită încuviințarea probei cu înscrisuri, interogatoriul pârâtei, înregistrarea convorbirii dintre pârâtă și jurnalista Totorean Adriana, precum și orice alte probe a căror necesitate de administrare ar putea să reiasă din dezbateri.

Pârâta CAVALU DANIELA SIMONA a depus întâmpinare la cererea de chemare în judecată formulată de MARTIN HOLLINS solicitând respingerea acesteia.

În temeiul dispozițiilor art. 82 și 85 alin. (3) NCPC invocă excepția lipsei calității de reprezentant convențional al avocatului semnatar a cererii introductive de instanță.

În acest sens are în vedere corespondențele e-mail atașate, cu precădere cel din 08.02.2016, emanat de la Adriana Totorean, conform căruia: *"Also, I want to tell you that our editorship is willing to ensure you legal assistance"* ceea ce în traducere înseamnă „De asemenea, doresc să vă spun că redacția este dispusă să vă asigure asistența juridică”.

În temeiul dispozițiilor art. 36 NCPC invocă excepția lipsei calității sale procesuale pasive, având în vedere că manualul "Medical Biophysics and Electronic Medical Devices" atât cel din anul 2000, dar și cel din anul 2005 are doi autori: Tripsa Mioara Florica și pârâta, fără a se produce vreo dovadă ca ea este autorul exclusiv al capitolelor întregi preluate conform afirmației din cererea de chemare în judecată.

Pe fondul cauzei, instanța va reține că, în cauză, sunt incidente dispozițiile art. 9 lit. a) și b) din Legea nr. 8/1996, care scot de sub protecția legală a dreptului de autor *„ideile, teoriile, conceptele, descoperirile și invențiile, conținute într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, de scriere, de explicare sau de exprimare”*, respectiv *„textele oficiale de natura politică, legislativă, administrativă, judiciară și traducerile oficiale ale acestora.”*

Rezultă, așadar, că inserarea unor cunoștințe medicale care conțin noțiuni clasice, acceptate ca bun comun universal, nu se poate face decât folosind o exprimare standard, în afara căreia respectivele cunoștințe ar deveni inexacte. Manualul prezintă aspecte și fenomene general valabile, enunțate prin legi, interpretări grafice, definiții, formule, etc... care au fost preluate de către mulți autori contemporani, în urma unor descoperiri făcute de eminenti oameni de știință în perioadele anterioare.

De subliniat că limbajul medical este caracterizat de uniformitate, el neputând fi folosit în mod diferit, ci reclamând o preluare întocmai, de către utilizatori. Având în vedere natura celor două lucrări comparate, determinată de apartenența lor la categoria lucrărilor cu specific medical, noțiuni fundamentale de anatomie/fiziologie, definiții și figuri care se regăsesc în multe alte manuale și cărți de specialitate, dar și pagini web didactice, accesibile publicului larg, instanța va reține că în astfel de lucrări originalitatea este atenuată de forma de exprimare a ideilor sau de redare a informațiilor ce conțin un limbaj de specialitate, aproape standardizat.

Originalitatea reprezintă un criteriu ce trebuie luat în considerare atât la stabilirea caracterului de operă protejabilă a unei lucrări scrise, cât și la analizarea caracterului licit al reproducerii, ea fiind determinată de forma de exprimare a ideilor. Cu cât ideea este mai tehnică, cu atât originalitatea este mai redusă și protecția juridică acordată mai slabă.

De aceea s-ar impune ca însuși reclamantul să facă demonstrația că lucrările sale sunt predominant originale, respectiv că nu cumulează informații din diverse specializări ale medicinei. În caz contrar, lucrarea reclamantului nu poate constitui sursa unui plagiat.

Pârâta subliniază ca fiind important faptul că lucrarea al cărui coautor este are caracter didactic și este destinată uzului studenților (manual), astfel cum rezultă din anexa 2 la prezenta întâmpinare.

Prin urmare, nu este deloc de neglijat că prin completarea art. 35 din Legea nr. 8/1996 cu lit. d) *„Transformarea unei opere, fără consimțământul autorului și fără plata unei remunerații, este permisă în următoarele cazuri:... d) dacă rezultatul transformării este o prezentare rezumativă a operelor în scop didactic, cu menționarea autorului.”* legiuitorul a înțeles să expliciteze și să întărească dispozițiile din art. 9 lit. a) și b).

De subliniat că și legislația anterioară în materia dreptului de autor conținea asemenea dispoziții, în art. 14 lit. c): *„Sunt permise fără consimțământul autorului și fără plata vreunei remunerații respectându-se însă celelalte drepturi ale acestuia: ... c) publicarea, chiar integrală a operelor literare, muzicale sau științifice ori reproducerea operelor de artă plastică în manuale didactice, cursuri universitare, culegeri sau alte asemenea lucrări destinate învățământului, cu excepția operelor care au fost comandate special în acest scop și pentru care autorul păstrează dreptul de remunerație;”*.

Pe fondul cauzei pârâta mai arată că prin cererea de chemare în judecată, MARTIN HOLLINS îi solicită recunoașterea dreptului său de autor al lucrării "MEDICAL PHYSICS" publicată în anul 1992 și apoi în anul 2001 precum și încălcarea acestui drept de către pârâtă prin publicarea lucrării "Medical Biophysics and electronic medical devices" în anul 2000 respectiv 2005.

Raportat la aceste pretenții, trebuie arătat ca volumul "Medical Physics" - autor Martin Hollins, a fost editat/tipărit în trei ediții, respectiv 1990, 1992 și 2001 la diferite edituri, având trei descrieri diferite (adică indicatori ISBN diferiți). Anexează aceste trei variante ale volumului cu cele trei ISBN-uri diferite în anexa 1 (respectiv 1.1-1.3).

În ceea ce privește volumul "Medical Biophysics" având ca și autori pe Mioara Tripșa și Simona Cavalu, acesta a fost editat/tipărit prima oară în anul 2000, la Editura Universității din Oradea, dar fără a avea un ISBN înregistrat la Biblioteca Națională a României (conform catalogului online al Bibliotecii).

Acesta a fost un suport de curs (manual) destinat exclusiv studenților din anul I Medicina Generală, la secția de predare în limba engleză a Facultății de Medicină și Farmacie, Universitatea din Oradea, iar bibliografia conține titlul "Medical Physics" autor Martin Hollins, 1990, editura Macmillan, nicidecum volumele reclamantului din anii 1992, 2001 care sunt invocate în prezenta cerere de chemare în judecată.

În ceea ce privește Manualul "Medical Biophysics and electronic medical devices", autori Mioara Tripșa, Simona Cavalu, a fost editat/tipărit în anul 2005, la Editura Universității din Oradea, având descrierea oficială prezentată în anexa 2 la întâmpinare, conform evidențelor Bibliotecii Naționale a României. Acest volum a avut mai multe variante de copertă. Conform descrierii oficiale, primul autor este prof dr. Mioara Florica Tripșa, iar pârâta este încadrată ca "alt autor". Așa după cum arată descrierea, cartea fiind un manual destinat exclusiv unor scopuri didactice, el nu a fost comercializat sub nicio formă, fiind disponibil doar sub formă de împrumut.

În concluzie, nici unul dintre manualele având ca și autori pe Mioara Tripșa și Simona Cavalu nu conțin, ca și bibliografie, volumele reclamantului editate în anii 1992, 2001 și pentru care se emit, astăzi, pretenții de recunoaștere / încălcări, conform petutului.

De altfel, din materialul probator depus în susținerea cererii de chemare în judecată, câteva pagini preluate din lucrările de comparat, nu rezultă care anume dintre volumele lui Hollins este adus analizei instanței: cel din 1990, cel din 1992 sau cel din 2001, în timp ce, în ceea ce o privește, sunt depuse, exclusiv câteva pagini, unele dintre ele fără nicio numerotare, afirmativ din Manualul editat în anul 2005.

Or, pentru acuratețea informației / probațiunii se impune ca reclamantul să depună la dosar volumele pretins plagiate, în integralitatea acestora, inclusiv pentru a li se verifica originalitatea, cum se impune ca reclamantul să depună la dosar manualele didactice având ca și autori pe Mioara Tripșa și Simona Cavalu, deci nu numai câteva pagini a căror apartenență și an de publicare este cel puțin îndoielnică, și asta în condițiile în care ca "dovadă" a plagiatului, sunt atașate câteva pagini comparative, fotocopii selectate, dar care au o calitate foarte slabă, iar cele mai multe fragmente din textul lui Hollins sunt, practic, indescifrabile.

Apreciază că aceste copii (Hollins) reprezintă, de fapt, imagini de tip *print screen* achiziționate din diferite site-uri web unde exista o previzualizare a volumului lui Hollins, fără a se preciza ediția (ISBN, an, editură).

În caz contrar, instanța va trage concluzia care se impune, anume că orice inițiativă și demers în justiție sunt străine de d-l Hollins Martin dar, dimpotrivă, va rezulta că prezentul dosar reprezintă exclusiv o încercare de contracarare, inclusiv de tergiversare, a soluționării dosarului 15663/271/2015 al Tribunalului Bihor, având ca și autori morali, în principal, pe jurnalista Adriana Totorean, în subsidiar redacția ziarului care, în mod nepermis, și-au arogat dreptul de a formula o acțiune proprie, sub numele Martin Hollins.

În acest sens urmează a observa că întreaga probațiune, administrată în prezentul dosar, se centrează pe aceleași apărări formulate în dosar 15663/271/2015 al Tribunalului Bihor, anume corespondențele e-mail a ziaristei Adriana Totorean către Martin Hollins, prin

care, începând cu anul 2015, îi cere, la modul cel mai disperat, ajutorul în susținerea acuzației mincinoase de plagiat, demarate de ea la adresa pârâtei, începând cu 2012, dar neconfirmată de forurile de specialitate, competente.

Această afirmație, pe care o face în fața instanței, este susținută de mail-urile în limba engleză depuse la dosar, doar câteva traduse, din care rezultă că Martin Hollins nu apare deloc preocupat de manualele Tripsa / Cavalu, câtă vreme reacțiile sale (începând exclusiv cu anul 2015, deci nu înainte de anul 2012 și nici imediat după anul 2012), sunt cât se poate de neutre și indiferente: "... *plagiarism should always be taken very seriously...*" = plagiatul trebuie, întotdeauna, luat în vedere foarte serios.; "*I also sent my concerns to the publisher Thornes Nelson, as I consider that this is their responsibility to investigate...*" = De asemenea am trimis preocupările mele către editorul Thomas Nelson ("Medical Physics, autor Martin Hollins, 1990, a fost publicat la editura Macmillan și nu editura Thornes Nelson), ..."*I have had no response ... or Professor Felea ...*" = Nu am primit răspuns ... de la profesor Felea.

De remarcat deci că Martin Hollins nu produce, la dosarul cauzei, nici dovada datei mailului ce i s-a adresat din partea "unui grup de studenți", și nici dovada datei mail-ului pe care, afirmativ, l-ar fi adresat, în nume propriu, profesorului Felea, la care nu a primit nici un răspuns (dar care nu pot fi circumscrise decât anului 2012, astfel cum rezultă din motivarea cererii introductive de instanță).

Clarificarea acestor aspecte, inclusiv sub aspect cronologic, se impune, având în vedere că în mail-ul Hollins către Totorean din 14.12.2015, reclamantul din prezenta cauză, scrie: "*I am not sure that is any more I can do - surely the plagiarism is obvious if the copying is as extensive as you say. I cannot of course confirm this as I have not seen Dr Cavalu's book ...*" = Nu sunt sigur că mai pot face ceva - sigur că plagiatul este evident dacă copierea este chiar atât de extinsă după cum afirmi. Desigur, nu pot confirma aceasta (plagiatul), câtă vreme nu am văzut cartea lui Cavalu.

Nici la data de 20.02.2016 Hollins nu a primit de la Adriana Totorean decât "*these pages*" = aceste pagini. Deci nu întreaga carte, oricare ar fi fost aceea (2000 sau 2005).

Or, cererea de chemare în judecată Martin Hollins contra subsemnatei a fost introdusă în condițiile în care, în același mail, Martin Hollins răspunde Adrianiei Totorean: "*I am happy to support your stand against plagiarism and seeking advice on what further action I should take*" = Sunt fericit să-ți susțin poziția împotriva plagiatului și să-ți cer sfatul pentru cum urmează să acționez pe mai departe, cu toată că în mailul din 08.02.2016 aceasta îi face propunerea: "*Also, I want to tell you that our editorship is willing to ensure you legal assistance, if you decide to claim your intellectual property rights. We will maintain our opinion that plagiarism should not be tolerate and we will seek for our fairness in justice.*" = De asemenea, doresc să vă spun că redacția este dispusă să vă asigure asistența juridică, dacă veți decide să vă reclamați drepturile de autor. Noi ne menținem opinia ca plagiatul nu trebuie tolerat și ne vom căuta dreptatea injustiție.

În consecința celor din supra, este improbabil ca, la data de 05.04.2016, Martin Hollins să fi formulat (după 4 ani, raportat la anul 2012, anul în care jurnalista Adriana Totorean / redacția ziarului Bihoreanul a demarat demersurile de defăimare la persoana pârâtei și după 6 luni de la înregistrarea dosarului său subsemnatei, sub nr. 15663/271/2015) vreo notificare către Comisia de Etică a Universității din Oradea, câtă vreme, la 14.12.2015 / inclusiv la data de 20.02.2016, domnia sa nu era în posesia volumelor din anul 2000 / 2005, având ca și autori Tripsa / Cavalu, deci nu avea cunoștința despre conținutul acestora, ceea ce și confirmă ziaristei Adriana Totorean prin mail-urile din 14.12.2015 / 20.02.2016.

Or, nu rezultă că după această dată Martin Hollins, să fi intrat, pe orice cale, în posesia oricăruia dintre volumele Tripsa + Cavalu.

Deci, în mod evident, Adriana Totorean / redacția Bihoreanul s-a folosit de numele Martin Hollins, dar fără a avea acceptul sau mandatul acestuia, pentru a-și reitiera vendeta personală, a cărui substrat nu are nici o legătură cu apărarea valorilor în domeniul drepturilor de autor, intervenind, pentru a doua oară, în fata Comisiei de Etică.

Că d-l Martin Hollins nu are nici o legătură cu prezenta cauză o demonstrează, în plus, trimiterea din acțiune la o discuție înregistrată, purtată de subsemnata cu jurnalista Adriana Totorean, în sensul că pârâta ar fi recunoscut, în cadrul acesteia, în luna octombrie 2012, că lucrarea „*este copiată în mare parte și nu a respectat normele de citare*”, ceea ce nu are legătura cu prezenta cauză și nici nu corespunde adevărului.

De observat ca reclamantul Hollins nu depune la dosar dovada vreunui mail/comunicări, prin care să i se fi adus la cunoștință „discuția înregistrată” de Totorean, ceea ce confirmă, încă o dată, că prezenta cerere de chemare în judecată este străină de Martin Hollins.

În ceea ce privește "discuția" sa cu Adriana Totorean, face precizarea că s-a purtat într-un cadru privat, cu ocazia singurei întâlniri pe care a avut-o cu jurnalista Totorean, în luna octombrie a anului 2012.

Cu aceasta ocazie, jurnalista i-a comunicat că există o sesizare primită pe adresa redacției ziarului Bihoreanul, din partea unui universitar care dorește să-și păstreze anonimatul, referitor la o situație de plagiat a volumului Medical Biophysics (ceea ce rezultă și din primul articol de ziar cu care s-a început ofensiva defăimătoare la adresa subsemnatei, deci nicidecum din partea unui grup de studenți, cum se mistifică azi, scop în care s-a confecționat un e-mail fără dată de identificare și fără adresa de trimitere).

Arată instanței că această discuție a avut loc fără ca jurnalista să aibă asupra ei oricare dintre volumele implicate, Cavalu versus Hollins și fără a avea vreo dovadă clară pe care să se bazeze acuzația de plagiat.

S-a discutat, principial, modul de prezentare al bibliografiei, Totorean invocând faptul că nu este corectă redarea bibliografiei la sfârșitul volumului.

A explicat jurnalistei că toate manualele pe care le-am consultat au abordat aceeași metodă, inclusiv autorul Martin Hollins, care a trecut un index bibliografic la sfârșitul volumului său, fără a face trimiteri la subsolul paginilor sau altele asemenea, acesta fiind un mod uzual de redactare a manualelor, spre deosebire de lucrări de cercetare, teze de doctorat, monografii, etc. care presupun o raportare mult mai riguroasă la literatura de specialitate existentă.

"Discuția" a fost consemnată de jurnalistă într-un carnet tip notes, deci nu s-au folosit mijloace oficiale de înregistrare. Un mod profesionist de abordare al unei discuții oficiale tip interviu ar fi însemnat utilizarea unui reportofon, cu care să se înregistreze fidel discuția, dar și acordul persoanei intervievate pentru înregistrarea discuției.

Prin urmare solicită ca Martin Hollins/ Adriana Totorean să pună la dispoziția instanței înregistrarea netrunchiată a respectivei "discuții", sens în care reclamantul se și arată disponibil. De altfel, nu se înțelege motivul pentru care înregistrarea integrală nu s-a atașat, de la bun început și reclamantul cere, în acest scop, acceptul instanței.

Concluzionează prin aceea că articolele de presă, depuse ca probă în dosar 15663/271/2015 al Tribunalului Bihor, nu au avut ca scop o informare corectă a opiniei publice, ci doar o continua hărțuială mediatică care a debutat în anul 2012 și continuă în prezent.

Prin urmare, învederează instanței și părților adverse că orice sumă cu titlu de daune morale, pe care pârâta ar dobândi-o în dosarul indicat anterior va fi destinată unor scopuri caritabile, pârâta nefiind în postura de a avea nevoi financiare pe care să și le satisfacă în urma respectivului litigiu.

Iar atât jurnalista Totorean cât și redacția Bihoreanul trebuie să fie conștiente ca demersul său în justiție, în dosar 15663/271/2015 s-a impus în condițiile în care îi era imposibil să mai tolereze colportarea de neadevăruri la adresa sa, care durează de peste 3 ani, și care au încălcat orice principiu, uzanță, doză de exagerare permisă presei / libertății de exprimare a presei, fiind evident că jurnalista Totorean, dar și redacția Bihoreanul au acționat în interesul și slujba unui terț.

În caz contrar, nu se justifică refuzul lor de a respecta și de a se conforma deciziilor forurilor competente care nu au confirmat acuzația de plagiat, cu consecința stopării oricăror articole pe această temă și adresarea scuzelor care mi se cuveneau.

În loc de aceasta, Adriana Totorean sau oricare dintre angajații redacției Bihoreanul care nu posedă măcar cunoștințele elementare ale unui student din primul an de medicină, au continuat, pe mai departe, acțiunea de calomniere și defăimare, de data aceasta, încercând să-l implice pe Martin Hollins care, astfel cum rezultă, a înțeles să susțină demersurile Adrianei Totorean / redacției Bihoreanul în "lupta" împotriva plagiatului, în general, nicidecum într-o cauză proprie.

De altfel, din anexele la cererea de chemare în judecată, este cât se poate de cert că Martin Hollins nu are nici o informație în sensul că s-ar fi adresat, în nume propriu, Comisiei de Etică a Universității din Oradea, cum, în mod cert, Martin Hollins nu are vreo informație că numele său a fost târât într-un proces ale cărui consecințe, în caz de respingere, îi poate atrage răspunderea patrimonială pentru calomnie.

În probatiune depune înscrisuri.

Reclamantul Martin Hollins, a depus răspuns la întâmpinare prin care arată că își susține în totalitate punctul de vedere exprimat în cuprinsul cererii de chemare în judecată.

În primul rând, în ceea ce privește excepția lipsei dovezii calității de reprezentant convențional al avocatului semnat al cererii introductive de instanță, solicită instanței să dispună respingerea acesteia, având în vedere faptul că dovada calității de reprezentant a fost făcută în conformitate cu dispozițiile art. 151 alin. (2) C.proc. civ. referitoare la cererea formulată prin reprezentant, dispoziții potrivit cărora, în această situație, avocatul și consilierul juridic vor depune împuternicirea lor, potrivit legii.

Totodată, potrivit dispozițiilor art. 126 alin. (1) din Statutul profesiei de avocat, avocatul se legitimează față de terți prin împuternicirea avocațială întocmită conform anexei nr. II.

Nu în ultimul rând, pentru a înlătura dubiile exprimate de către pârâtă, în sensul că reclamantul nu ar fi la curent cu litigiul derulat împotriva acesteia, anexează, atașat prezentului răspuns un e-mail prin care confirmă faptul că își însușește cererea de chemare în judecată și susține, în deplină cunoștință de cauză, că pârâta i-a încălcat drepturile de autor prin publicarea în anul 2000 a volumului intitulat „Medical Biophysics and Electronic Medical Devices”, respectiv prin reeditarea acestei lucrări în anul 2005.

În ceea ce privește excepția lipsei calității procesuale pasive a pârâtei, motivată prin aceea că Manualul "Medical Biophysics and electronic Medical devices", atât cel din anul 2000, cât și cel din anul 2005 are doi autori: Tripșa Mioara Florica și pârâta fără a se produce vreo dovadă că ea este autorul exclusiv al capitolelor întregi preluate..., solicită de asemenea, respingerea acesteia, având în vedere faptul că pârâta nu neagă calitatea sa de coautor al acestor lucrări și nici nu poate, de altfel, să facă acest lucru, atât timp cât numele său apare pe coperta ambelor. Mai mult, ediția a doua a volumului publicat în anul 2005 la Universitatea din Oradea o are ca unic autor pe pârâta Cavalu Simona, după cum se vede atât pe coperta cărții, cât și în descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României.

În al doilea rând, astfel cum s-a menționat mai sus, pârâta susține că nu este autorul exclusiv al capitolelor preluate din lucrarea reclamantului, iar nu faptul că nu ar avea nici o legătură cu respectivele capitole, la modul că acestea ar fi fost concepute în mod exclusiv de către numita Tripșa Mioara.

Prin urmare, având în vedere faptul că lucrarea Medical Biophysics and Electronic Medical Devices poartă semnătura pârâtei, aceasta nu poate să susțină că nu are calitate procesuală în prezenta cauză, existența sau inexistența drepturilor și a obligațiilor afirmate fiind, potrivit disp. art.36 C.proc.civ., o chestiune de fond, care urmează a fi stabilită, așadar, prin sentința ce urmează a fi pronunțată asupra fondului cauzei, iar nu prin intermediul excepției invocate, astfel cum dorește pârâta.

În ceea ce privește apărările formulate de către pârâtă cu privire la fondul cauzei, în mod clar aceasta nu se poate preleva de dispozițiile art. 9 lit.a) și b) din Legea nr. 8/1996, în

primul caz pentru că pârâta nu a preluat doar niște idei, teorii, concepte ș.a. din lucrarea reclamantului, ci a copiat *mot a mot*, capitole întregi din această lucrare, paginile fiind, în marea lor majoritate, absolut identice, începând de la modul în care ideile sunt structurate în capitole, subcapitole, inclusiv schemele desenate pentru exemplificare.

În acest sens, este evident faptul că nimeni nu i-ar cere pârâtei să reinventeze legile biofizicii ori modul în care funcționează corpul uman din acest punct de vedere, însă nu este justificată copierea efectivă a cărții reclamantului și însușirea acesteia de către pârâtă, inclusiv a modului în care sunt explicate ideile, conceptele ș.a.m.d., care a implicat contribuția personală a reclamantului la scrierea acestei lucrări și fără de care cartea ar cuprinde doar niște formule fizice și matematice și teorii fără nici un fel de noimă pentru cititori, cu atât mai mult cu cât aceștia sunt, potrivit susținerilor pârâtei, niște studenți de anul I, cel mai probabil fără experiență în domeniul biofizicii.

Așadar, potrivit dispozițiilor legale enunțate, ceea ce putea pârâta să facă era să preia, din lucrarea reclamantului ideile, teoriile, descoperirile științifice, dar pe care să le prezinte, să le structureze și să le explice, însă, într-o manieră originală, care să implice propria sa contribuție, care, însă, atât potrivit recunoașterii pârâtei, cât și potrivit răspunsurilor autorităților abilitate, nu a existat în cuprinsul lucrării pe care și-a permis să o semneze.

Totodată, nimeni nu i-a cerut pârâtei să reinventeze termenii medicali, reclamantul fiind de acord că limbajul medical implică utilizarea unor termeni științifici, însă dacă am accepta ideea acesteia potrivit căreia limbajul medical nu poate fi folosit în mod diferit, ci acesta ar reclama o preluare întocmai de către utilizatori, ar însemna ca toate tratatele de medicină să fie identice. De altfel, în accepțiunea pârâtei, s-ar impune ca acest lucru să se întâmple în toate domeniile care implică termeni de specialitate, inclusiv în domeniul juridic, domeniu în care literatura de specialitate a demonstrat, cu prisosință, că aceași idee, deși cuprinzând norme tehnice de procedură, poate să fie redată și aplicată în multiple variante, fapt confirmat și de practica uneori neunitară a instanțelor judecătorești.

În ceea ce privește imaginile regăsite în lucrarea pârâtei, nimic nu o împiedica pe aceasta să le refacă într-o altă modalitate, neputând să fie negat faptul că aceeași imagine poate să fie redată în moduri diferite, respectiv să fie desenată în mai multe feluri, însă, normal, era mult mai comod pentru pârâtă să preia întocmai desenele publicate de către reclamant.

În ceea ce privește pretinsa aplicabilitate în cauză a dispozițiile art. 9 lit. b) din Legea nr. 8/1996, este evident faptul că în prezenta cauză nu ne aflăm în prezența unor texte oficiale de natură politică, legislativă, administrativă, judiciară și traducerile oficiale ale acestora, astfel că pârâta nu poate invoca în apărarea sa nici aceste dispoziții legale.

Aceași este și situația art.35 din Legea nr.8/1996, potrivit căruia „*Transformarea unei opere, fără consimțământul autorului și fără plata unei remunerații, este permisă în următoarele cazuri:...d) dacă rezultatul transformării este o prezentare rezumativă a operelor în scop didactic, cu menționarea autorului.*” Astfel, din compararea acelor lucrărilor în cauză rezultă foarte clar că nu suntem, în nici un caz, în situația unei prezentări rezumative a cărții reclamantului de către pârâtă.

În ceea ce privește susținerile pârâtei potrivit cărora lucrările sale ar fi fost inspirate din lucrarea reclamantului din anul 1990, iar nu din cele la care s-a făcut referire în cererea de chemare în judecată, în temeiul principiului disponibilității reclamantul a solicitat recunoașterea încălcării dreptului de autor de către pârâtă doar cu privire la ediția din anul 2001, această încălcare fiind evidentă cu privire la lucrările menționate. Astfel, faptul că pârâta recunoaște că a folosit și prima variantă a lucrării reclamantului nu este de natură a influența cu nimic situația din prezenta cauză.

Nu corespunde adevărului nici faptul că volumul Medical Biophysics semnat de reclamantă și editat în anul 2000 nu ar avea cod ISBN, atât timp cât, din înscrisurile anexate, rezultă în mod evident contrariul.

În ceea ce privește afirmația pârâtei, potrivit căreia reclamantul nu ar avea nici un fel de legătură cu prezenta cauză, respectiv că numita Totorean Adriana s-ar fi folosit de numele

reclamantului fără a avea acceptul său, acestea sunt acuzații extrem de grave și nedovedite de către pârâtă, de natură a atrage răspunderea civilă a acesteia. Este inutil să facă vreo precizare asupra acestor acuzații, întrucât nu fac obiectul acestei cauze.

Nu a ascuns niciodată faptul că a purtat corespondență cu numita Totorean Adriana cu privire la subiectul în cauză, iar aceasta i-a furnizat informații în legătură cu starea de fapt, aspect ce rezultă chiar din conținutul e-mail-urilor depuse la dosar. De altfel, numita Totorean Adriana a fost prima persoană care s-a arătat dispusă să-i transmită cărțile editate sub semnătura pârâtei Cavalu Simona, după ce el deja primise o sesizare de la persoane anonime din Universitatea din Oradea, care l-au informat că volumul său a fost plagiat. Până când a obținut însă cărțile pârâtei, nu a putut contura această convingere.

Faptul ca la momentul discuției purtate de către jurnalistă cu pârâta, numita Totorean nu a avut asupra ei nici unul dintre volumele în discuție este irelevant, atât timp cât în mod clar, aceasta din urmă a recunoscut că nu a procedat în mod corect, respectiv că lucrarea pe care a semnat-o nu au fost respectate normele de citare.

Așadar, pentru aceste considerente, ca și pentru cele arătate anterior, solicită admiterea cererii de chemare în judecată.

În cauză s-a administrat proba cu înscrisuri, fiind respinsă proba cu interogatoriul pârâtei. S-au depus la dosar exemplare originale /copii ale volumelor indicate în petit.

Analizând actele și lucrările aflate la dosarul cauzei instanța reține următoarele:

Reclamantul MARTIN HOLLINS este autor al lucrării „Medical Physics”, publicată pentru prima dată în anul 1990, sub egida Universității din Bath în cadrul proiectului Macmillan Science 16-19 și apoi retipărită cu corecții minore în anul 1991. Lucrarea a fost reeditată în anul 1992 la editura Nelson Thornes, tot sub egida Universității din Bath, denumirea proiectului fiind schimbată în Science 16-19 (probabil ca urmare a schimbării editurii colaboratoare), iar în 2001 a apărut ediția a II-a. Așa cum reiese din mențiunile de pe verso-ul paginilor de titlu, edițiile 1990-1991 sunt similare între ele (cu excepția unor mici corecții) la fel cum cele două ediții Nelson Thornes sunt similare între ele. Reclamantul pretinde recunoașterea drepturilor sale de autor și constatarea încălcării acestor drepturi de către pârâtă.

Pârâta a CAVALU DANIELA –SIMONA este coautor, alături de Tripșa Mioara Florica (în prezent decedată, conform declarațiilor pârâtei), al lucrării intitulate "Medical Biophysics" publicate în anul 2000 reeditate cu modificări și cu titlul "Medical Biophysics and Electronic Medical Devices" în anul 2005 la editura Universității din Oradea, lucrări în cadrul cărora a menționat ca sursă bibliografică ediția din 1990 a lucrării reclamantului.

Instanța reamintește că recunoașterea dreptului de autor, constatarea încălcării drepturilor de proprietate intelectuală și posibilele excepții de la protecția oferită de lege nu se pot stabili decât prin analizarea textelor legale și compararea directă a lucrărilor. Recunoașterea nu poate fi dovadă suficientă a încălcării dreptului, în lipsa coroborării cu probe certe.

Atât reclamantul cât și pârâta au făcut referire la corespondența electronică purtată de reclamant, pârâtă și diverse persoane (o jurnalistă, persoane din conducerea Universității Oradea, avocat etc). De asemenea s-a mai făcut referire la o discuție purtată între pârâtă și aceeași jurnalistă, în cadrul căreia pârâta ar fi recunoscut că ar fi copiat din lucrarea reclamantului. Fiecare parte a invocat și interpretat în favoarea sa pasaje din mesaje transmise și pretinsa discuție.

Pentru argumentele susmenționate, probatoriul administrat în cauză nu a vizat corespondența susamintită și nici stabilirea cu certitudine dacă a existat sau nu o astfel de recunoaștere din partea pârâtei. Eliminând din discuție argumentele privitoare la corespondență și pretinsa recunoaștere, instanța va analiza pe rând argumentele prezentate de părți.

În primul rând se impune a se stabili reclamantul beneficiază sau nu de recunoașterea dreptului său de autor, întrucât un răspuns negativ ar lipsi de sens verificarea pârâtei, apoi se vor analiza argumentele privitoare la calitatea procesuală pasivă, și excepția procesuală

invocată de pârâtă și de abia apoi se vor verifica preținsele similitudini între operele indicate și, în măsura în care acestea există se va analiza, dacă se încadrează în excepțiile permise de lege.

Instanța reține că reclamantul este indubitabil autor al lucrărilor susindicate. Drepturile sale de autor au beneficiat în Marea Britanie de recunoaștere potrivit sistemului *Copyright*, care presupune fixarea operei pe un suport material ca o condiție de acordare a protecției juridice. Faptul că reclamantul beneficiază expres de protecția juridică oferită de *Copyright, Designs And Paterns Act* din 1988 rezultă cu claritate din mențiunile de pe versoul paginilor de titlu al lucrărilor depuse la dosar.

Pentru recunoașterea în România a acestei protecții trebuie să raportăm la prevederile art. 2 din Legea 8/1996 conform căroră „*Recunoașterea drepturilor prevăzute în prezenta lege nu prejudiciază și nu exclude protecția acordată prin alte dispoziții legale.*”.

Instanța reține și că potrivit art. 147 din legea 8/1996 „*Persoanele fizice sau juridice străine, titulare ale drepturilor de autor sau ale drepturilor conexe, beneficiază de protecția prevăzută prin convențiile, tratatele și acordurile internaționale la care România este parte, iar în lipsa acestora beneficiază de un tratament egal cu cel al cetățenilor români, cu condiția ca aceștia să beneficieze, la rândul lor, de tratament similar în statele respective.*”, iar potrivit prevederilor art. 149 din aceeași lege, beneficiază de protecție și operele realizate sub regimul legislației anterioare, adică în perioada în care a fost în vigoare Decretul 321/1956 privind dreptul de autor, act normativ la care a făcut referire și pârâta.

Articolul 1 din Decretul 321/1956 menționează expres că este asigurată protecția juridică nu numai cu privire la operele create/publicate pe teritoriul României ci și cu privire la operele create în alte țări și folosite pe teritoriul României.

În aceste condiții, reclamantul beneficia legal de protecție atât în țara sa cât și pe teritoriul României, orice susținere a pârâtei cum că lucrările reclamantului nu ar avea caracter de originalitate și/sau nu ar beneficia de protecția drepturilor de autor este neavenită, iar proba care ar tinde la dovedirea acestor susțineri, inadmisibilă.

Odată justificată calitatea procesuală activă trebuie analizată calitatea procesuală pasivă în condițiile în care lucrarea "Medical Biophysics"/ "Medical Biophysics and Electronic Medical Devices" a avut doi autori, pe pârâta CAVALU DANIELA –SIMONA și pe Tripșa Mioara, indiferent de varianta de publicare și indiferent dacă pe copertă, au fost menționate sau nu ambele nume. Pârâta susține că numai anumite părți din lucrare i-ar aparține (și anume materialele depuse la dosar separat pe un suport electronic CD).

Instanța constată că lucrarea pârâtei este un volum de carte destinat a fi utilizat ca manual pentru studenții de la Facultatea de medicină și stomatologie, deci este vorba de o lucrare care formează un tot unitar, fiind rezultatul contopirii sau fuziunii contribuțiilor coautorilor. Părțile aparținând celor două coautoare neputând fi utilizate /valorificate separat, ne aflăm în prezenta unei opere colective în sensul art. 6 alin. 1 din Legea 8/1996 respectiv art. 4 alin. 1 din Decretul 321/1956.

Ca regulă generală datorită naturii lor, în cazul operelor colective, drepturile de autor se dobândesc și se exercită numai în comun de către coautori. Pentru identitate de argumente, și eventualele încălcări ale drepturilor altor autori aduse printr-o operă colectivă atrag răspunderea comună a coautorilor acesteia din urmă.

Mai mult, indiferent că prin încălcarea drepturilor de autor sunt întrunite elementele constitutive ale unei infracțiuni (aspect care nu face obiectul prezentei cauze și prin urmare nu va fi analizat) fapta în sine reprezintă un ilicit care atrage răspunderea civilă delictuală a autorului. Prin art. 1003 cod civil 1864 (aplicabil în raport de data comiterii preținsei încălcări) legiuitorul român a instituit expres solidaritatea pasivă a codebitorilor, deci în raport de autorul operei considerate originale nu este admisibilă proba în sensul că părțile neoriginale din opera colectivă ar aparține numai unuia sau unora dintre coautori.

În concluzie, apărarea pârâtei nu-i poate fi opusă reclamantului ci numai coautorului astfel că instanța va respinge excepția lipsei calității procesuale pasive apreciind că, deși este numai coautor, pârâta are calitate procesuală pasivă în cauză, răspunde în fața autorului operei

originale pentru toate eventualele încălcări, cu un eventual drept de regres în contra coautoarei (sau moștenitorilor) pentru partea de culpă ce i-ar reveni acesteia.

Nu este întemeiată nici apărarea reclamantei bazată pe recunoașterea că s-ar fi inspirat numai din varianta din 1990 a lucrării reclamantului respectiv pe faptul că volumele publicate sub numele reclamantului ar fi diferite având coduri ISBN diferite, fiind posibil ca aceeași lucrare să aibă cod ISBN diferit în funcție de diferite criterii.

Retipărirea sub același cod ISBN se poate face doar în cazul epuizării primului tiraj însă doar în cursul aceluiași an, în același format, (cu eventuale mici corecții privind erori gramaticale, grafica, prețul etc), de aceeași editură, sub același nume, de același autor, în aceeași limbă.

Publicarea în alt an, chiar cu păstrarea formatului inițial nu se consideră retipărire ci reeditare sens în care se alocă un cod ISBN nou.

Tot reeditări sunt considerate publicările cu schimbarea casei de editură, traducerea în altă limbă, modificări asupra textului (nu neapărat majore), modificări ale anului publicării, formatului sau introducerea de noi/alte ilustrații în interiorul documentului. La fel se procedează în cazul coedițiilor, operelor publicate în mai multe limbi, în mai multe formate sau pe mai multe suporturi concomitent, sau în formate multiple, în fiecare dintre cazuri alocându-se un cod ISBN diferit.

Sistemul codurilor ISBN nu are legătură directă cu protecția drepturilor de autor ci are ca scop identificarea unică a documentelor în baze de date bibliografice, evitând astfel confuzia între titlurile identice sau între edițiile aceluiași titlu publicate în formate diferite (tipărit, CD-ROM, DVD-ROM, online). Deci publicarea sub coduri ISBN diferite sau chiar în lipsa alocării unui asemenea cod nu elimină o lucrare de la protecția juridică a drepturilor de autor și nici nu exceptează o lucrare conținând preluări de suspiciune de încălcare a drepturilor de autor.

Nici împrejurarea că pârâta ar fi folosit ca sursă numai o anumită ediție (cea din 1990), nu constituie automat o exonerare de la acuzația de încălcare a dreptului de autor cu privire la alte ediții. Simpla recunoaștere a pârâtei limitată la o anumită ediție nu poate constitui dovadă în favoarea reclamantului în sensul încălcării drepturilor privitoare la acea ediție pentru că existența și întinderea preluărilor trebuie oricum dovedită. Potrivit principiului conform căruia nimeni nu poate să își constituie pentru sine o probă în contra altuia, aceeași recunoaștere nu este dovadă nici în favoarea pârâtei în sensul că nu ar fi putut fi încălcate concomitent și drepturile de autor cu privire la celelalte ediții.

Atâta timp cât textul suspiciunat a fi preluat părți dintr-o operă protejată este datat ulterior mai multor variante a textului considerat ca fiind original, iar aceste multiple variante sunt protejate în mod separat se lege, încălcarea vizează toate variantele originale nu numai cea expres indicată ca sursă bibliografică.

Întrucât reclamantul se plânge de încălcarea drepturilor sale de autor numai cu privire la variantele din 1992 și 2001 ale lucrării (cele tipărite la editura Nelson Thornes) nu și cu privire la variantele 1990, 1991 publicate la editura Macmillan, instanța se va pronunța în dispozitiv în limita investirii, fără a putea pune în discuție alegerea reclamantului. Însă întrucât se susține că diferitele ediții ale lucrării reclamantului ar avea conținut complet diferit, comparația trebuie făcută și în raport de edițiile Macmillan.

Probarea încălcării presupune analizarea în concret atât a lucrărilor originale cât și acelor cu privire la care planează acuzația de plagiat.

Pentru verificare la dosar s-au depus de către reclamant, în formatul original, ediția 1991 Macmillan (retipărire la editura Macmillan a volumului din 1990 indicat de pârâtă ca sursă bibliografică) și ediția din 2001 (a doua ediție din cele două publicate de editura Nelson Thornes). Pârâta a depus la dosar exemplarul original al cărții "Medical Biophysics and Electronic Medical Devices" din 2005, și fotocopii ale cărții "Medical Biophysics" din anul 2000, de la pagina de titlu până la fila nr. 81 inclusiv (filele 68-98 de la dosarul cauzei).

Pentru ușurința în exprimare se vor folosi următoarele abrevieri MH1991 pentru ediția din 1991 a lucrării reclamantului respectiv MH2001 pentru ediția din 2001 și CDS 2000 respectiv CDS 2005 pentru edițiile din 2000 respectiv 2005 a lucrării semnate de pârâtă.

Comparând cele patru lucrări de la dosar instanța constată următoarele similitudini:

Filele nr. 13-15 din capitolul III din CDS 2000, subcapitolele privind mușchii, scheletul uman, date statistice privind corpul, forțele și pârghiile, coloana vertebrală au un conținut identic (ca text și imagini asociate) cu părțile corespondente din capitolul 1, filele 8-10 din MH1991, conținut identic ca text (fără imagini) cu părțile corespondente din capitolul 1, filele 4-6 din MH2001 și conținut similar (cu modificări de text) cu partea corespondentă de la filele 13-15 din CDS 2005;

Paragraful I fila nr. 16 din CDS 2000 referitor la forțele aplicabile coloanei vertebrale în poziția stând în picioare ("Standing") nu apare în CDS 2005 însă este identic cu paragraful ultim fila nr. 10 din MH1991 și paragraful al II-lea fila nr. 6 din MH2001.

Partea de la paragraful al II-lea fila nr. 16 până la paragraful al II-lea inclusiv din CDS 2000 referitor la forțele aplicabile coloanei vertebrale în timpul mersului sau alergatului, ("Ground Forces", „Walking”, „Running”) nu apare în CDS 2005 însă este identică atât ca text cât și ca imagini partea corespondentă de la filele 13-15 din MH1991 (care are inserate în plus întrebări pentru cititori) și cu cea de la filele 9-11 din MH2001.

Subcapitolul „Energy Expenditure” de la filele 18-24 din CDS 2000 referitor la consumul de energie care apare în CDS 2005 în alt format, este realizat prin copierea integrală a unor pasaje, tabele și imagini din capitolul corespondent de la filele 15-22 din MH1991 care are un text identic cu cel din MH2001 (dar alte imagini).

Întregul capitol IV referitor la ochi și vedere din CDS 2000 (filele 31-48) este format din paragrafe și imagini identice cu cele din MH1991 (filele 23-37). Atât ediția MH1991 cât și ediția MH2001 conțin imagini și text suplimentar celor copiate de pârâtă. Ediția CDS 2005 conține atât paragrafe și imagini identice cât paragrafe și imagini diferite atât față de CDS 2000 cât și față de ediția MH2001.

Întregul capitol V referitor la ureche și auz din CDS 2000 (filele 49-63) este format din paragrafe și imagini identice cu cele din MH1991 (filele 38-49) și MH2001 (filele 41-54). În afara părților copiate de pârâtă, atât ediția MH1991 cât și ediția MH2001 conțin câteva imagini și text suplimentare (obiective de învățare și întrebări pentru cititori). Ediția CDS 2005 conține atât paragrafe identice cu cele din cărțile reclamantului cât și paragrafe și imagini diferite atât față de acestea cât și față de CDS 2000.

Deci cele mai multe similitudini există între CDS 2000 și MH1991, întrucât capitolele III, IV și V din CDS2000 sunt identice sau aproape identice cu părțile corespondente din MH1991, atât în privința textului cât și imaginilor (prin aceasta înțelegând atât formulele, pozele, graficele, tabelele și schemele), cu mențiunea că, așa cum s-a arătat, MH1991 conține și părți suplimentare, nepreluare de pârâtă. În ediția MH2001, reclamantul a adus modificări variantei inițiale prin adăugarea de text suplimentar și înlocuirea unor imagini, însă similitudinile există în continuare. Ediția CDS 2005 conține modificări majore față de ediția inițială, imaginile preluate din lucrarea pârâtului fiind înlocuite aproape în totalitate cu altele, însă textul preluat este păstrat în continuare în proporție ridicată, în aceeași formă de prezentare sau formă apropiată.

Se impune a se analiza și dacă preluările se încadrează sau nu în limitele premise de lege.

Pârâta a invocat în primul rând lipsa de noutate /respectiv originalitate a operei pârâtului raportat la natura ei științifică ceea ce în opinia pârâtei ar impune un limbaj uniform și ar permite preluarea din alte opere fără încălcarea drepturilor de autor.

Instanța reține însă că originalitatea operei, condiție esențială pentru existența și protecția juridică a unei opere nu trebuie să fie absolută. Legea protejează în egală măsură operele care sunt absolut originale cât și operele derivate. În această ultimă categorie se încadrează și lucrările științifice cum ar fi enciclopedii, antologii, colecții, manuale, compilații

de materiale și date, protejate anterior sau nu, inclusiv bazele de date, care prin alegerea materialului și dispunerea lui, constituie o creație de sine stătătoare.

Lucrarea reclamantului, în toate cele patru ediții, constituie o operă derivată. Chiar și fără a aduce informații științifice noi, ea se bucură de protecție tocmai datorită modului de prezentare. În același mod ar fi beneficiat de protecția legii și lucrarea pârâtei, cu condiția să fi fost originală, deci să nu fi prejudiciat alte drepturi de autor.

Pârâta a invocat în apărarea sa și prevederile art. 9 lit. a) și b) din legea 8/1996 conform căroră „Nu pot beneficia de protecția legală a dreptului de autor următoarele: a) ideile, teoriile, conceptele, descoperirile științifice, procedeele, metodele de funcționare sau conceptele matematice ca atare și invențiile, conținute într-o operă, oricare ar fi modul de preluare, de scriere, de explicare sau de exprimare; b) textele oficiale de natură politică, legislativă, administrativă, judiciară și traduceri oficiale ale acestora;”.

Aceste prevederi nu înseamnă că creațiile intelectuale susmenționate nu se bucură deloc de protecția legii. Fiind fizic imposibil ca o operă literară științifică sau artistică să nu încorporeze idei, concepte, teorii, descoperiri științifice, metode de funcționare, concluzia firească este că aceste excepții trebuie privite în raport de alte prevederi legale.

Potrivit art. 2 din Legea 8/1996, această lege nu exclude protecția oferită de alte acte normative cum sunt Legea nr. 64/1992 privind descoperirile științifice, Legea nr. 64/1996 privind brevetul de invenție, Legea nr. 129/1992 privind protecția desenelor și modelelor etc., deci oricum descoperirile științifice, procedeele, metodele de funcționare, conceptele matematice, invențiile, etc. beneficiază de protecție potrivit legilor speciale.

Prevederile art. 7 din Legea 8/1996 arată că fac obiectul protecției juridice „operele originale de creație intelectuală în domeniul literar, artistic sau științific, oricare ar fi modalitatea de creație, modul sau forma de exprimare și independent de valoarea și destinația lor”. Deci ideile, conceptele descoperirile la care face referire art. 9 lit. a), nu fac prin ele însele obiectul protejării, putând fi preluate, prelucrate, dezvoltate etc. pentru a crea o operă intelectuală nouă. Acestea nu pot fi însă preluate *ad literam*, fără acordul autorului operei originale, în caz contrar aflându-se în fața unei încălcări nepermise a dreptului de autor.

Potrivit lit. b) a acestui articol sunt protejate expres „b) operele științifice, scrise sau orale, cum ar fi: comunicările, studiile, cursurile universitare, manualele școlare, proiectele și documentațiile științifice”. Lucrarea reclamantului este un manual didactic care beneficiază de protecție, deci reclamanta avea voie să preia informații, idei, concepte din acesta, dar nu avea voie să preia în întregime pasaje, subcapitole sau capitole, cu text, imagini, grafice, tabele etc. cum a fost cazul de față.

De asemenea pârâta a mai făcut referire la prevederile art. 35 lit. d) din Legea nr. 8/1996 conform căroră „Transformarea unei opere, fără consimțământul autorului și fără plata unei remunerații, este permisă în următoarele cazuri:... d) dacă rezultatul transformării este o prezentare rezumativă a operelor în scop didactic, cu menționarea autorului;”, și la legislația anterioară în materia dreptului de autor care potrivit art. 14 lit. c) permitea „fără consimțământul autorului și fără plata vreunei remunerații respectându-se însă celelalte drepturi ale acestuia: ... c) publicarea, chiar integrală a operelor literare, muzicale sau științifice ori reproducerea operelor de artă plastică în manuale didactice, cursuri universitare, culegeri sau alte asemenea lucrări destinate învățământului, cu excepția operelor care au fost comandate special în acest scop și pentru care autorul păstrează dreptul de remunerație;”.

Se constată însă că lucrarea pârâtei nu se încadrează în niciuna dintre situațiile de excepție susmenționate. Lucrarea pârâtei nu este o prezentare rezumativă a lucrării reclamantului și nici nu conține rezumate ale unor părți din lucrarea reclamantului ci conține preluări integrale de paragrafe, imagini, grafice, scheme etc. Reproducerea potrivit art. 14 lit. c) din decretul 321/1956 este permisă numai în cazul operelor plastice nu în cazul operelor științifice.

De asemenea, pârâta nu a procedat la publicarea parțială sau integrală a lucrării ci la publicarea propriei lucrări care conține preluări de text și reproduceri de imagini, schițe etc.

din lucrarea reclamantului. Publicarea totală /parțială a unei opere în cadrul altei lucrări dintre cele indicate în art. 14 lit. c) din decretul 321/1956 (*manuale didactice, cursuri universitare, culegeri, lucrări destinate învățământului*) presupune individualizarea cu claritate în cadrul noii lucrări a lucrării originale sau părții din lucrarea originală preluată.

Concret întrucât pârâta nu a preluat numai ideile sau informațiile din lucrarea reclamantului ci părți întregi, nu este suficientă indicarea ediției din 1990 a reclamantului ca sursă bibliografică, ci trebuia indicat în cuprinsul lucrării care sunt pasajele care reprezintă preluări.

Spre deosebire de pârâtă, în cazul reclamantului este permisă indicarea la începutul/finalul lucrării a surselor de referință inclusiv cu privire la imaginile folosite întrucât lucrarea sa se bucură de originalitate tocmai prin modul de prezentare, nu prin informațiile conținute.

Cu privire la calificarea faptei pârâtei ca fiind plagiat, instanța reamintește că sesizat fiind cu acest aspect Consiliul Național de Etică a Cercetării Științifice, Dezvoltării Tehnologice și Inovării (în continuare C.N.E.C.S.D.T.I) a pronunțat o concluzie aparent echivocă. Astfel prin hotărârea nr. 1651/03.10.2014 și raportul final (filele 20-24) s-a arătat că publicarea cărții „Medical Biophysics and Electronic Medical Devices” s-a făcut în anul 2000, înainte de apariția Legii 206/2004, că nu este o lucrare de cercetare ci o lucrare didactică, destinată uzului studenților, că este lipsită de originalitate, dar că are menționată ca sursă bibliografică lucrarea reclamantului, ediția 1990. De asemenea în cuprinsul raportului final se face trimitere la prevederile art. 35 lit. d) din Legea 8/1996, ori așa cum s-a arătat anterior, această excepție nu este aplicabilă în cazul de față.

Pentru înțelegerea hotărârii C.N.E.C.S.D.T.I trebuie să se raportăm la momentul intrării în vigoare a Legii 206/2004, actul normativ prin care s-a dat o definiție legală plagiatului și s-a înființat comisia susmenționată. Practic, întrucât fapta imputată pârâtei este anterioară anului 2004 (cu toate că a existat reeditarea din 2005) C.N.E.C.S.D.T.I și-a constatat propria necompetență *rationae temporis*.

Conform art. 4 lit. d) din Legea 206/2004 *plagiatul este „expunerea într-o operă scrisă sau o comunicare orală, inclusiv în format electronic, a unor texte, expresii, idei, demonstrații, date, ipoteze, teorii, rezultate ori metode științifice extrase din opere scrise, inclusiv în format electronic, ale altor autori, fără a menționa acest lucru și fără a face trimitere la sursele originale”*. Anterior stabilirii unei definiții a plagiatului prin actul normativ susmenționat termenul exista în limba română, fiind definit în limbajul comun ca însușirea totală sau parțială a operei unei persoane și prezentarea ei ca fiind o creație personală, iar fapta săvârșită de pârâtă în anul 2000 se încadrează și în această definiție simplistă.

Mai trebuie arătat că deși în conținutul său dreptul de autor are și o componentă patrimonială, reclamantul nu a solicitat acordarea de despăgubi ci numai reparație morală prin obligarea pârâtei să publice pe cheltuiala sa hotărârea la rămânerea definitivă, cerere apreciată de instanță ca întemeiată. Atâta timp cât pârâta s-a prezentat public ca fiind autor a lucrării neoriginale, în lipsa unei forme publice de reparație recunoașterea dreptului de autor și a încălcării ar fi pur formală, iar protecția legală iluzorie.

Pentru argumentele ce preced instanța va admite acțiunea civilă formulată de reclamant, conform dispozitivului, fără a se pronunța asupra cheltuielilor de judecată în lipsa unei investiții exprese.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

Respinge excepția lipsei calității procesuale pasive invocate de pârâta CAVALU DANIELA –SIMONA.

Admite acțiunea civilă formulată de reclamantul MARTIN HOLLINS cu domiciliul în _____, Marea Britanie, identificat cu pașaportul nr. _____ cu domiciliul procesual ales în mun. Oradea str. George Enescu, nr. 21, etaj 2, cam. 304, jud. Bihor, în contradictoriu cu pârâta CAVALU DANIELA –SIMONA, identificată cu CNP _____ cu domiciliul în mun. Oradea, prin urmare:

Recunoaște dreptul de autor al reclamantului rezultând din publicarea în anul 1992 a lucrării „Medical Physics”, lucrare retipărită în a doua ediție în anul 2001 la editura Nelson Thornes.

Constată încălcarea dreptului de autor de către pârâtă prin participarea la realizarea lucrării „Medical Biophysics and Electronic Medical Devices” publicată în anul 2000 și a ediției a 2-a revizuite a aceleiași lucrări, publicate în anul 2005.

Obligă pârâta să publice pe cheltuiala sa prezenta hotărâre, la rămânerea definitivă.

Fără cheltuieli de judecată.

Cu drept de a declara apel în termen de 30 de zile de la comunicare.

Cererea de declarare a căii de atac se va depune la Tribunalul Bihor

Pronunțată în ședința publică din 20 martie 2017.

Președinte,
Monica Popovici

Grefier,
Daniela Cociubei

Red. judecător Monica Popovici
Tehnoredactat MP/DC, azi 19.04.2017

4 Ex. din care:
2 comunicări

1. MARTIN HOLLINS cu domiciliul procesual ales în mun. Oradea str. George Enescu, nr. 21, etaj 2, cam. 304, jud. Bihor,
2. CAVALU DANIELA –SIMONA, cu domiciliul în mun. Oradea, str.